

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Прва љубав...

(18)

Али Шарл није имао довољно јак и прецизан ударац, који би могао да успава Црнца. Дипре, је то знао, али ипак није напуштао Тениза, јер он је био његова једина нада. Вешто га је водио из победе у победу, стварао му име, стицао му све већи број присталица. Припремао га, је за меч са Белгијанцем Густавом Ботом, прваком Европе. Тај Бот је био добар и тврд боксер, ударао је јаче од француског првака, али ни он није могао да савлада Црнца. Два пута му је подлегао, први пут у другој, а други пут у четвртој рунди. С Ботом се још могао направити посао. Он је добар трговац и Тенизе је већ могао да рачуна на титулу првака Европе. То је, уосталом, све што би он могао да постигне. Ту је престајала и Дипреова моћ. А без титуле првак света нема богате зараде. Скоро се и не исплати улагати толики труд у тог Тениза. Али кад нема другог добар је и он.

А сад је, неочекивано, искрснуо и тај Мишел Крише. Као да је пао с неба! Дипре још није стигао да га види, јер он не одлази у Централ, али Њушкало је одушевљен. А кад Пјер каже, за некога да је класа, онда је то сигурно момак какав њему треба. Пјер се никада не вара. Он је као ловачки пас. Њухом осети дивљач, назре шампиона пре него што овај то и наслућује. Зато је Пјер незаменљив помоћник. Зар он није пронашао Пладнера, па Кид Франциса и толике друге шампионе? Он је исцепркао и Шарла Тениза из једне боксерске сале на периферији Париза. Чим га је повео рекао је, да то није оно право, али да се ништа боље не може наћи. Пјер је водио рачуна о тренингу Тениза, провукао га је кроз Ваграм, бирао му противнике и уздизао га лагало, али сигурно, водећи га из победе у победу. Шарл Тенизе сада се налазио на врхунцу. Ако победи белгијског шампиона Европе, а победиће га, за то ће се постарати Дипре, онда ће Џое Нокс имати још једну жртву.

Али тај Мишел Крише не излази му из главе. Три нок-аута на три меча у Централу! Тако нешто извео је само Карпантје на почетку своје каријере. Боксери у Централу нису мачји кашаљ. Треба умети боксовати и имати страشان ударац па успавати оне тврде, разлупане главе. Тај Крише заиста обећава много.

Дипре је љутито гурнуо гомилу писама, која су стајала пред њим. Бес га је обузимао кадгод би се сетио, како је тај жутокљунац одбио његову понуду. Он је први боксер који се усудио да одбаци уговор најмоћнијег човека у париском боксерском свету.

Али, нека, пашће му он ипак шака. Многи су покушавали да се извуку из окова које им је он наметнуо, али су узалудно напрезали снагу. Заморени и исцрпени предавали су се без роптања. И овај Крише погнуте главу.

Задовољан осмех прешао је преко дебелих усана свемоћног манаџера.

Када се сетио Гастановог немоћног беса. Видео га је пред собом, скрушеног и покорног. Ако, нека увиди да није лако водити борбу са моћнијима од себе. Његов пулен мораће да боксује у Ваграму против јаких противника за бедну суму од хиљаду франака. Мора, јер зна да нема где да боксује, ако не прихвати услове које му он намеће. Све боксерске сале, које нешто значе у Паризу, налазе се под његовом контролом. Ако он хоће неког да одбаци, онда му једноставно не доздовољава да се попне на ринг. И с њим је готово.

Дипре се носио мшљу да и Кршеа смрви једним потезом. Да га примора да боксује у Централу и тамо пропадне, али Пјер га је наговорио да не поступи тако. Пјер је рекао да је Мишел Крише једини боксер, који би можда могао да туче Џое Нокса. Зато га је Дипре помиловао. Треба имати стрпљења и чекати. Уосталом, зар није боље овако. Мање кошта. Гастон му уштеђује прилично новаца. Пробијајући се ка врху он само троши новац, а кад Крише постане атракција и када сваки његов меч буде доносио рпу пара, онда ће се Дипре умешати, везати га уговором и узимати лавовски део од зараде.

Шта ће да уради са Шарлом Тенизом? Једна бора указала се на челу моћног менаџера. Лице му се међутим одмах разведрило. Шта га се тиче тај убоги ђаво! Он и онако не вреди много. Попуњаваће с њим програм у Ваграму, али се више неће бринути о њему. Победе стају новаца, а новац се улаже једино у боксера који ће једном моћи то десетоструко да врати. Искористиће га, у Ваграму све дотле док нешто значи, а кад почну сви од реда да га бију раскинуће с њим уговор и баћиће га у Централ. Нека тамо трља главу, како зна. Зар је Дипре задушна баба. Он је послован човек. Бокс је за њега само посао, а боксери средство да се заради новац. Док вреде и пуне благајну бринуће се о њима, а када поблесаве од удараца и нок-аута, онда нека се брину сами о себи. Таман посла када би он своје предузеће претворио у склониште за пропале боксере. Његови милиони стопили би се за час, као парче леда на врелом сунцу.

Нове мисли витлале су му се по глави. Доња усна му се опустила, лице згрчило. Забринито је мислио на следећу боксерску сезону. Оно псето Ал Браун га је напустио. Једноставно је побегао у Њујорк, када је требало да потпише нов уговор нестао је из Париза. Сада боксује тамо преко Океана и скупља доларе. Али он ће се вратити погнуте главе и тражиће нов уговар. Не може он без Париза и Дипреа. Али вратиће се тек идуће године.

Да је ту, њега не би болела глава. Ал Браун је првокласна атракција. Он је увек пунио Палату спорта. С њим, Џое Ноксом и Иатом мирно би сачекао зиму. То би били мечеви, један бољи од другог. Овако је, међутим, остао на цедилу. С тврдоглавим Џое Ноксом не може да изиђе на крај, Ијат је недовољан, да се попуни програм у току целе сезоне. Треба, дакле, створити једно ново име. А то је Мишел Крише или Шарл Тенизе.

Већ давно је откуцало подне. Дипре се тргнуо, из сањарења. Глава га је болела од силних мисли и комбинација, које му нису давале мира. Зазвонио је.

– Какав је програм за после подне? – запитао је набусито секретарицу, која је нечујно ушла.

– У пет сати је заказан пријем новинара поводом потписивања, уговора између Иата и румунског првака Попеска.

Дипре је задовољно климнуо главом. Новинари, сликање, реклама, то је вредело. Такве гужве он воли. Неколико боца шампања и вермута, који сендвич, неколико унапред припремљених фраза и ствар је уређена. Сутра ће целокупна штампа писати о новим плановима најмоћнијег боксерског организатора у Паризу.

– А даље?

– У седам часова заказан је пријем код претседника општине. Одело: фрак. Ваш говор је написан. Ако хоћете да га прегледате донећу вам га.

Али Дипре је махнуо руком. Зар није доста радио цело пре подне. Сад да се замара и с тим досадним говором. Главно је да ће добити градску повељу као одликовање за његове заслуге за подизање боксерског спорта у главном граду Француске. Зар спортска палата није његово дело? Ниодчега он је створио тако рећи моћан спортски труст. А догодине, то му је обећано, добиће и легију части.

– У девет часова, – завршила је програм секретарица, – очекују вас на вечери код господина Рењија, министра просвете.

Дипре је извукао с муком своје тешко тело из удобне столице, отресао пепео с цигаре и задовољан пошао тешким кораком излазу. Овај дан био је напоран али садржајан.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Прва љубав

Сутрадан после необичног сусрета Милош је цело пре подне провео на друму. Узалуд. Иако се стално окретао, застајкивао, ослушкивао, нигде се није чуо шум мотора. Плави спортски кабриолет није се појављивао. Пол је безуспешно опомињао Милоша да треба да се врате, да ће се тетка Полета љутити, да га код куће очекује доручак, Милош је, међутим, упорно и даље шетао друмом и нервозно се окретао на све стране.

– Тужићу те ујка Гастону! – претио је Пол.

Мишел му је показао своју снажну песницу и осорно му одговорио:

– Пробај ако смеш. Добићеш такве батине да недељу дана нећеш моћи да седнеш па столицу. Кад се наљутим, код мене нема шале.

Претња је деловала и Пол је заћутао. Сели су на један камен крај друма. Милош је нервозно грицао дугачку, зелену травку, а Пол се досађивао шутирајући врхом од ципеле каменчиће око себе.

У даљини одјекну шум аутомобилског мотора. Милош је скочио, усправио се и пажљиво ослушкивао. Пол га је посматрао зачуђено и натмурено. Био је гладан, али није хтео да оде сам кући. Исувише је волео Милоша, да би га напустио. Стално су били заједно, па ни сада није хтео да га остави самог.

На друму се указа затворени ауто, сав бео од прашине. Била су то нека туристичка кола. Милош се разочарано склонио у страну и покрио уста марамicom, да не би удисао прашину, која се подигла пошто је ауто пројурио.

– Неће доћи, – вајкао се Пол, – боље је да идемо кући. Ако хоћеш ја ћу ићи после подне у замак и зваћу је. Само хајдемо...

Али Милош није хтео ни да чује о одласку. Тек пред подне, када је већ био изгубио сваку наду, лаганим кораком кренуо је кући. Освртао се још увек, али је друм остао пуст.

Код куће су их наравно, очекивале грдње. Полета је праштала и гунђала.

– Тако диван бифтек је пропао! Охладио се. Ви сте прави разбојници, без срца и душе. Толико сам се забринула да вам се није што догодило, да сам хтела да пођем да вас тражим. Заслужили сте обојица батине!...

Њен глас је одјекивао по кући праћен треском и лупам врата. Полета је заиста била веома љута, а Милош је узалуд покушавао да је умири. Најзад му се досадило да облеће око ње. Сео је за сто, подбочио се рукама и загледао се у једну тачку. Иако није доручковао, скоро није ни пипнуо јело. Полета је престала да виче, загледала га је са свих страна и јаукнула:

– Куку, па ти си болестан, мој драги.

– Нисам, тетка Полета, само сам нерасположен.

Али Полета је била упорна.

– Ниси ништа јео целог дана. Сигурно имаш температуру. Поле, дај термометар, а ти, Мишел, одмах у кревет.

Никакви докази нису били у стању да поколебају Полету у њеном уверењу. За њу је било довољно да Милош није доручковао, да није скоро ни пипнуо јело на столу, иако му је спремила за ручак печено пиле са кромпирићима, што је он толико волео. Кад неко не једе, а млад је, значи да је болестан. Тако је резоновала Полета и стрпала Милоша у кревет и поред тога што се он жустро томе опирао.

Обукао је пиџаму и завукао се под јорган. Полета је стајала поред кревета и нестрпљиво чекала да прође одређено време. Најзад је узела термометар испод Милошеве мишке и загледала се у њега.

– Температура је нормална! – зачудила се. – Али, ипак, за оваки случај остани у кревету.

Милош је покушо да спава. Чим би затворио очи, указивала би се слика љупке девојке коју је срео на друму. Смешила се на њега заносним осмехом и кокетно га гледала својим зеленим, бистрим очима. Њен лик удаљавао се и приближавао, нестајао, бледео постепено да су остајале само контуре, да би затим постао јаснији и најзад толико веран да је Милош потражио руком њене мекане, коврчаве власи. Неодољива жеља да их помилује обузимала га је свег. Рука би, међутим, немоћно пала на јорган. Испред њега био је празан ваздух!

Око три сата Полета је отишла у село ради неког посла. Полу је стављено у дужност да се брине о болеснику. Четврт сата несрећни дечак морао је да слуша разне савете. Полета је отишла тек онда када је Пол свечано обећао да се неће мрднути од болесникове постеље.

Када су остали сами Милош се усправио у постељи, поверљиво рекао Полу...

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Prva ljubav...

(18)

Ali Šarl nije imao dovoljno jak i precizan udarac, koji bi mogao da uspava Crnca. Dipre, je to znao, ali ipak nije napuštao Teniza, jer on je bio njegova jedina nada. Vešto ga je vodio iz pobeđe u pobeđu, stvarao mu ime, sticao mu sve veći broj pristalica. Pripremao ga, je za meč sa Belgijancem Gustavom Botom, prvakom Evrope. Taj Bot je bio dobar i tvrd bokser, udarao je jače od francuskog prvaka, ali ni on nije mogao da savlada Crnca. Dva puta mu je podlegao, prvi put u drugoj, a drugi put u četvrtoj rundi. S Botom se još mogao napraviti posao. On je dobar trgovac i Tenize je već mogao da računa na titulu prvaka Evrope. To je, uostalom, sve što bi on mogao da postigne. Tu je prestajala i Dipreova moć. A bez titule prvak sveta nema bogate zarade. Skoro se i ne isplati ulagati toliki trud u tog Teniza. Ali kad nema drugog dobar je i on.

A sad je, neočekivano, iskrsnuo i taj Mišel Kriše. Kao da je pao s neba! Dipre još nije stigao da ga vidi, jer on ne odlazi u Central, ali Njuškalo je oduševljen. A kad Pjer kaže, za nekoga da je klasa, onda je to sigurno momak kakav njemu treba. Pjer se nikada ne vara. On je kao lovački pas. Njuhom oseti divljač, nazre šampiona pre nego što ovaj to i naslućuje. Zato je Pjer nezamenljiv pomoćnik. Zar on nije pronašao Pladnera, pa Kid Francisa i tolike druge šampione? On je isčeprkao i Šarla Teniza iz jedne bokzerske sale na periferiji Pariza. Čim ga je poveo rekao je, da to nije ono pravo, ali da se ništa bolje ne može naći. Pjer je vodio računa o treningu Teniza, provukao ga je kroz Vagram, birao mu protivnike i uzdizao ga lagalo, ali sigurno, vodeći ga iz pobeđe u pobeđu. Šarl Tenize sada se nalazio na vrhuncu. Ako pobjedi belgijskog šampiona Evrope, a pobjediće ra, za to će se postarati Dipre, onda će Džoe Noks imati još jednu žrtvu.

Ali taj Mišel Kriše ne izlazi mu iz glave. Tri nok-auta na tri meča u Centralu! Tako nešto izveo je samo Karpantje na početku svoje karijere. Bokseri u Centralu nisu mačji kašalj. Treba umeti boksovati i imati strašan udarac pa uspavati one tvrde, razlupane glave. Taj Kriše zaista obećava mnogo.

Dipre je ljutito gurnuo gomilu pisama, koja su stajala pred njim. Bes ga je obuzimao kadgod bi se setio, kako je taj žutokljunac odbio njegovu ponudu. On je prvi bokser koji se usudio da odbaci ugovor najmoćnijeg čoveka u pariskom bokzerskom svetu.

Ali, neka, pašće mu on ipak šaka. Mnogi su pokušavali da se izvuku iz okova koje im je on nametnuo, ali su uzaludno naprezali snagu. Zamoreni i iscrpeni predavali su se bez roptanja. I ovaj Kriše pognute glavu.

Zadovoljan osmeh prešao je preko debelih usana svemoćnog menadžera. Kada se setio Gastanovog nemoćnog besa. Video ga je pred sobom, skrušenog i pokornog. Ako, neka uvidi da nije lako voditi borbu sa moćnijima od sebe.

Njegov pulen moraće da boksuje u Vagramu protiv jakih protivnika za bednu sumu od hiljadu franaka. Mora, jer zna da nema gde da boksuje, ako ne prihvati uslove koje mu on nameće. Sve bokserverske sale, koje nešto znače u Parizu, nalaze se pod njegovom kontrolom. Ako on hoće nekog da odbaci, onda mu jednostavno ne dozvoljava da se popne na ring. I s njim je gotovo.

Dipre se nosio mšlju da i Kršea smrvi jednim potezom. Da ga primora da boksuje u Centralu i tamo propadne, ali Pjer ga je nagovorio da ne postupi tako. Pjer je rekao da je Mišel Kriše jedini bokser, koji bi možda mogao da tuče Džoe Noksa. Zato ga je Dipre pomilovao. Treba imati strpljenja i čekati. Uostalom, zar nije bolje ovako. Manje košta. Gaston mu ušteđuje prilično novaca. Probijajući se ka vrhu on samo troši novac, a kad Kriše postane atrakcija i kada svaki njegov meč bude donosio rpu para, onda će se Dipre umešati, vezati ga ugovorom i uzimati lavovski deo od zarade.

Šta će da uradi sa Šarlom Tenizom? Jedna bora ukazala se na čelu moćnog menadžera. Lice mu se međutim odmah razvedrilo. Šta ga se tiče taj ubogi đavo! On i onako ne vredi mnogo. Popunjavaće s njim program u Vagramu, ali se više neće brinuti o njemu. Pobede staju novaca, a novac se ulaže jedino u boksera koji će jednom moći to desetostruko da vrati. Iskoristiće ga, u Vagramu sve dotle dok nešto znači, a kad počnu svi od reda da ga biju raskinuće s njim ugovor i baciće ga u Central. Neka tamo trlja glavu, kako zna. Zar je Dipre zadušna baba. On je poslovan čovek. Boks je za njega samo posao, a bokseri sredstvo da se zaradi novac. Dok vrede i pune blagajnu brinuće se o njima, a kada poblesave od udaraca i nok-auta, onda neka se brinu sami o sebi. Taman posla kada bi on svoje preduzeće pretvorio u sklonište za propale boksera. Njegovi milioni stopili bi se za čas, kao parče leda na vrelom suncu.

Novo misli vitlale su mu se po glavi. Donja usna mu se opustila, lice zgrčilo. Zabrinuto je mislio na sledeću bokserversku sezonu. Ono pseto Al Braun ga je napustio. Jednostavno je pobegao u Njujork, kada je trebalo da potpiše nov ugovor nestao je iz Pariza. Sada boksuje tamo preko Okeana i skuplja dolare. Ali on će se vratiti pognute glave i tražiće nov ugovor. Ne može on bez Pariza i Diprea. Ali vratiće se tek iduće godine.

Da je tu, njega ne bi bolela glava. Al Braun je prvoklasna atrakcija. On je uvek punio Palatu sporta. S njim, Džoe Noksom i latom mirno bi sačekao zimu. To bi bili mečevi, jedan bolji od drugoga. Ovako je, međutim, ostao na cedilu. S tvrdoglavim Džoe Noksom ne može da iziđe na kraj, ljat je nedovoljan, da se popuni program u toku cele sezone. Treba, dakle, stvoriti jedno novo ime. A to je Mišel Kriše ili Šarl Tenize. Već davno je otkucalo podne. Dipre se trgnuo, iz sanjarenja.

Glava ga je bolela od silnih misli i kombinacija, koje mu nisu davale mira. Zazvonio je.

– Kakav je program za posle podne? – zapitao je nabusito sekretaricu, koja je nečujno ušla.

– U pet sati je zakazan prijem novinara povodom potpisivanja, ugovora između lata i rumunskog prvaka Popeska.

Dipre je zadovoljno klimnuo glavom. Novinari, slikanje, reklama, to je vredelo. Takve gužve on voli. Nekoliko boca šampanja i vermuta, koji sendvič, nekoliko unapred pripremljenih fraza i stvar je uređena. Sutra će celokupna štampa pisati o novim planovima najmoćnijeg boksterskog organizatora u Parizu.

– A dalje?

– U sedam časova zakazan je prijem kod predsednika opštine. Odelo: frak. Vaš govor je napisan. Ako hoćete da ga pregledate doneću vam ga.

Ali Dipre je mahnuo rukom. Zar nije dosta radio celo pre podne. Sad da se zamara i s tim dosadnim govorom. Glavno je da će dobiti gradsku povelju kao odlikovanje za njegove zasluge za podizanje boksterskog sporta u glavnom gradu Francuske. Zar sportska palata nije njegovo delo? Niodčega on je stvorio tako reći moćan sportski trust. A dogodine, to mu je obećano, dobiće i legiju časti.

– U devet časova, – završila je program sekretarica, – očekuju vas na večeri kod gospodina Renjijia, ministra prosvete.

Dipre je izvukao s mukom svoje teško telo iz udobne stolice, otresao pepeo s cigare i zadovoljan pošao teškim korakom izlazu. Ovaj dan bio je naporan ali sadržajan.

GLAVA DESETA

Prva ljubav

Sutradan posle neobičnog susreta Miloš je celo pre podne proveo na drumu. Uzalud. Iako se stalno okretao, zastajkivao, osluškivao, nigde se nije čuo šum motora. Plavi sportski kabriolet nije se pojavljivao. Pol je bezuspešno opominjao Miloša da treba da se vrate, da će se tetka Poleta ljutiti, da ga kod kuće očekuje doručak, Miloš je, međutim, uporno i dalje šetao drumom i nervozno se okretao na sve strane.

– Tužiću te ujka Gastonu! – pretio je Pol.

Mišel mu je pokazao svoju snažnu pesnicu i osorno mu odgovorio:

– Probaj ako smeš. Dobićeš takve batine da nedelju dana nećeš moći da sedneš pa stolicu. Kad ce naljutim, kod mene nema šale.

Pretnja je delovala i Pol je začuđeno. Seli su na jedan kamen kraj drumu. Miloš je nervozno grickao dugačku, zelenu travku, a Pol se dosađivao šutirajući vrhom od cipele kamenčiće oko sebe.

U daljini odjeknu šum automobilskog motora. Miloš je skočio, uspravio se i pažljivo osluškivao. Pol ga je posmatrao začuđeno i natmureno. Bio je gladan, ali nije hteo da ode sam kući. Isuviše je voleo Miloša, da bi ga napustio. Stalno su bili zajedno, pa ni sada nije hteo da ga ostavi samog.

Na drumu se ukaza zatvoreni auto, sav beo od prašine. Bila su to neka turistička kola. Miloš se razočarano sklonio ustranu i pokrio usta maramicom, da ne bi udisao prašinu, koja se podigla pošto je auto projurio.

– Neće doći, – vajkao se Pol, – bolje je da idemo kući. Ako hoćeš ja ću ići posle podne u zamak i zvaću je. Samo hajdemo...

Ali Miloš nije hteo ni da čuje o odlasku. Tek pred podne, kada je već bio izgubio svaku nadu, laganim korakom krenuo je kući. Osvrtao se još uvek, ali je drum ostao pust.

Kod kuće su ih naravno, očekivale grdnje. Poleta je praštala i gundžala.

– Tako divan biftek je propao! Ohladio se. Vi ste pravi razbojnici, bez srca i duše. Toliko sam se zabrinula da vam se nije što dogodilo, da sam htela da pođem da vas tražim. Zaslužili ste obojica batine!...

Njen glas je odjekivao po kući praćen treskom i lupam vrata. Poleta je zaista bila veoma ljuta, a Miloš je uzalud pokušavao da je umiri. Najzad mu se dosadilo da obleće oko nje. Seo je za sto, podbočio se rukama i zagledao se u jednu tačku. Iako nije doručkovao, skoro nije ni pipnuo jelo. Poleta je prestala da viče, zagledala ga je sa svih strana i jauknula:

– Kuku, pa ti si bolestan, moj dragi.

– Nisam, tetka Poleta, samo sam neraspoložen.

Ali Poleta je bila uporna.

– Nisi ništa jeo celog dana. Sigurno imaš temperaturu. Pole, daj termometar, a ti, Mišel, odmah u krevet.

Nikakvi dokazi nisu bili u stanju da pokolebaju Poletu u njenom uverenju. Za nju je bilo dovoljno da Miloš nije doručkovao, da nije skoro ni pipnuo jelo na stolu, iako mu je spremila za ručak pečeno pile sa krompirićima, što je on toliko voleo. Kad neko ne jede, a mlad je, znači da je bolestan. Tako je rezonovala Poleta i strpala Miloša u krevet i pored toga što se on žustro tome opirao.

Obukao je pidžamu i zavukao se pod jorgan. Poleta je stajala pored kreveta i nestrpljivo čekala da prođe određeno vreme. Najzad je uzela termometar ispod Miloševe miške i zagledala se u njega.

– Temperatura je normalna! – začudila se. – Ali, ipak, za ovaki slučaj ostani u krevetu.

Miloš je pokušao da spava. Čim bi zatvorio oči, ukazivala bi se slika ljupke devojke koju je sreo na drumu. Smešila se na njega zanosnim osmehom i koketno ga gledala svojim zelenim, bistrim očima. Njen lik udaljavao se i približavao, nestajao, bledeo postepeno da su ostajale samo konture, da bi zatim postao jasniji i najzad toliko veran da je Miloš potražio rukom njene mekane, kovrčave vlasi. Neodoljiva želja da ih pomiluje obuzimala ga je sveg. Ruka bi, međutim, nemoćno pala na jorgan. Ispred njega bio je prazan vazduh!

Oko tri sata Poleta je otišla u selo radi nekog posla. Polu je stavljeno u dužnost da se brine o bolesniku. Četvrt sata nesrećni dečak morao je da sluša razne savete. Poleta je otišla tek onda kada je Pol svečano obećao da se neće mrdnuti od bolesnikove postelje.

Kada su ostali sami Miloš se uspravio u postelji, poverljivo rekao Polu...

(Nastaviće se)